

GINA SICILIA Heard The Lie (Blue Élan BER1106)

Gina Sicilia on aina tehnyt mielenkiintoisia levyjä. Tällä uutuudella hän on astunut harppauksen amerikan suuntaan. Toki levyllä on mukana edellisjulkaisuilta tuttuja elementtejä, bluesia ja soulahtavaa laulua r'n'b-mausteilla koristettuna. Sävellykset ovat pääosin omia. Sicilian edellisenkin albumin tuottanut Dave Darling on tarjonnut hiukan vetoapua parilla raidalla. Ja onhan mukana yksi varsin yllättävä lainakappale.

Janiva Magnessin kanssa laulettu duetto *Brighter Day* on hiukan hämäävä, sillä muutamassakin kohdassa löydän yhtäläisyyksiä Dylaniin. Yhdessä kohdassa sävelkulku on kuin *Chimes Of Freedomista* lainattu, toisessa kohdassa taas *Changing The Guards* tulee mieleen ja seuraavassa hetkessä *My Back Pages*. Darling puolestaan on saanut selkeästi vaikutteita Buddy Hollylta, tosin Holly-tyylistä kitarointia kappaleesta ei löydy ja sitä juuri olisi kaivattu. Varsinaista crossoveria tehdään Bad Companyn *Ready For Loven* kanssa. Se on kuulunut suosikkeihini Bad Companyn tuotannossa, eikä huono ole tämä kierrätysversiokaan. Alkuperäisen verkkaisen sovituksen sijasta se on saanut tuoreen ilmeen ja reippaamman sovituksen. Hammondit soivat hienosti ja kitaran ilotulitus on todella vakuuttavaa.

Tämä levy on kuin lasillinen hyvää punaviiniä. Kun sen antaa ilmottua lasissa riittävästi, niin maut tulevat esiin. Tässä tapauksessa tarkoitan tietenkin, että levy vaatii muutaman kuuntelukerran, jotta kaikki sävyt pääsevät valloilleen. "Heard The Lie" on bluesin ja Amerikan hybridi, levyllä Nashville on viety Deltaan.

Riku Metelinen

TRAVELLIN' BLUE KINGS Wired Up (Naked/Donor Productions NP 040)

Bändi on uusi, mutta tarkkaavaiset lukijat ovat voineet havaita heitä sellaisissa yhteyksissä kuin The Electroponics ja Howlin' Billin yhtyeessä. Taitoa ja kokemusta on siis vähintäänkin kotitarpeiksi, mutta tämä debyyttijulkaisu hajoaa harmittavan sekalaiseksi kokonaisuudeksi. Pointtina tuntuu olevan tarjota vähän jokaiselle jotakin, eikä näin se punainen lanka pääse hahmottumaan.

Avauksen *I Don't Wanna Stop* rockailee reteänä perusboogiena, vipeltäen hyvinkin ripeässä kompissa. *Your Being* kulkee samankaltaisessa tahtilajissa sekini, mutta esitykseen on haettu rankkuutta turhan rock-maisin tempuihin. Sen sijaan *Into The Night* -rallin boogietus on nasevaa ja jäntevää. Alussa

mainittua sekavuutta ilmentää esimerkiksi *Wired Up*-instrutus, jonka rautalankasoiteja voisi coveroida vaikkapa kotoinen Agents. Samaten *Ninety Minutes* kelpaisi vyöryvine, joskaan ei nopeine komppeineen vaikka mille rockabillylevylle.

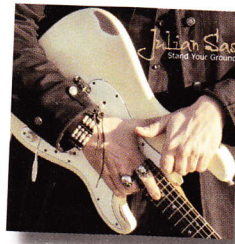
Yhtye kunnioittaa myös brittibluesia ja tekevät itsekin siitä käypäisesti periytyvää materiaalia. *I'm A Good Man* on ilmavarytminen blues, jossa on niin pitkä intro, että se erehdyttää luulemaan raitaa instrumentaaliksi. Huolimatta hikkaavasta rytmistään on *Get It Done* mainio rokaava styge. Sen sooloissa kuullaan täsmäharpua ja kitaristi sortuu yhteen harvoista revittelyistään. Kitaristista puheen ollen, Jimmy Hontelé soittaa selkeitä ja pelkistettyjä sooloja. *About This Worldilla* soi lievästi down home -soundit ja stomperi on hieman aavemainen sävyiltään.

Yhtyeen vahvimmat valit löytyvät kuitenkin selkeästi uudemman bluesilmaisun piiristä. Näistä esimerkiksi *I Cannot Believe* on vahva moderni blues, jolla on hieno tunnelataus. Kitaristi ja harpisti Stephan Hermsen loihitivat molemmat esitykseen tyylikkäätsoolot. Persoonallinen *The Way It Used To Be* on sekini hidas, tai medium blues. Slidettävä hyppykompistelu *Straight Eight* on ripeää ja hauskaa kuultavaa, varsinkin huuliharppuosuusiensa ansiosta.

Suhtaudun mahdolliseen toiseen (ja kolmanteen?) äänitteeseen odottavin mielin, varsinkin sen osalta, että kyllä se "oma" linja löytyy.

Mikke Nöjd

JULIAN SAS Stand Your Ground (Cavalier CR 255623)

Julian Sas, tuo harvaan levyttävä "lentävä hollantilainen", on muistanut meitä tuoreella studiojulkaisulla. Edellisestä "Coming Home"-albumista onkin vierähtänyt jo useampi vuosi. Näiden studiolevyjen välissä tosin ilmestyi "Feelin' Alive"-livekiekko, mutta pari vuotta on siitäkin jo aikaa.

Uusi levy sisältää vain kahdeksan kappaletta ja mittaa on vinyyliin verran. Asiaa lienee mietitty, ja valinnat on tehty levyn tulevaa LP-versiota silmällä pitäen, joka muuten on Julian Sasille ensimmäinen laatuun. Saatekirjeessä painotettiin vinyyljulkaisua, aivan kuin olisivat tienneet minun olevan ns. vanhan liiton miehiä. Ei olisi ensimmäinen eikä varmasti edes viimeinen kerta, kun hyvän arvio-cd:n jälkeen tulee hankittua vinyyliversio aiheesta.

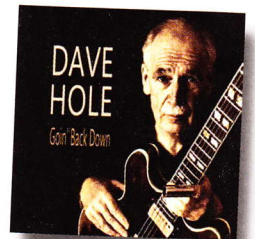
Edellisellä levyllä nelimiehiseksi kasvanut bändi on kokenut pienen muutoksen, sillä useita vuosia bändissä basso soittanut Tenny Tahamata on vaihtunut Fotis Anagnostouhun. Rumpalin pallilla istuu edelleen luottomies Rob Heijne ja kosketinsoittimia soittaa Rolan Bakker. Bakker Hammondineen on selkeästi tukevoittanut bändin soittoa ja maestro itsekin tuntuu saaneen uutta virtaa.

Sas on kirjoittanut levyn kappaleet eikä yhtään heikkoa lenkkiä ole joukkoon eksynyt. *Don't Let Me Down* huokuu samaa kuin Gregg Allmanin viimeisin levy ja sävelmä voisi olla vaikka Allmanin *My Only True Friend* -kappaleen veli. Nimiraita pursuaa Hendrixiä ja wah-wahia poljetaan kuten mummo vanhaa Singeriä Bakkerin ryydittäessä menoa Hammondillaan. *Anythingillä* Sas sukeltaa syvälle sinisten sävjen maailmaan. Kauniin melodian omaavan kappaleen kahdeksan minuuttia kuluvat aivan huomaamatta. Hammondit soivat komeasti ja kitarassa on todellista tunteiden paloa, jotain samanlaista kuin Peter Green ja Rory Gallagher soittivat parhaina hetkinään. *Tell My Why* sisältää hyvin gallaghermaisen soolon. Levyn päättävä *These 18 Wheels* on Status Quo -tyylinen perusboogie.

Tälläkin levyllä Sas todistaa olevansa siniverinen kitaristi. Vaikka häneltä irtoaa aina tarvittaessa, niin mitään ylilyöntejä ei tule eikä hän sooloissaan mene hyvän yön tuolle puolen. Soolot ovat lyhyitä ja ytimekkäitä, niissä on kaikki oleellinen, ei muuta. Olen kuunnellut tätä levyä useammin kuin muita arviopinossa olleita tuotoksia yhteensä. Lyhyesti sanottuna tämä on Julian Sasin paras albumi. Kun viime numerossa hehkutin Rory Gallagherin kokoelman olevan vuoden levy, niin kyllä tässä on lähes yhtä hyvä. Toisaalta kun Gallagherin kiekko oli uusintajulkaisu, niin ottakoon hän ykköspaikan siinä sarjassa ja Sas saa voiton uusien julkaisujen puolella.

Riku Metelinen

DAVE HOLE Goin' Back Down (Black Cat BCD1010)

Dave Hole on pitkän linjan australialaismuusikko. Viime vuonna seitsemänkym-

mentä vuotta täyttänyt Hole aloitti musiikillisen uransa vuonna 1965 ja on edelleen kovassa vedossa. Pääosin "Goin' Back Down"-kiekon musiikki on kitaristi-laulajan itsensä toteuttamaa, loopeja ja sampleja apuna käyttäen. Lopputulos on monipuolinen mikstuura eri musiikkityylejä, pääosin kuitenkin bluespohjaista rockia. Holen yhdeksäs levy on vaatinut keikkailun ohessa toteutetun kolmen vuoden itsensiivisen työn. Mies on tuon ajan rakentanut sudiotaan ja opiskellut studiotekniikkaa.

Avausraitaa *Stompin' Ground* on raskaan kompini siivittämä moderni delta blues, raaka slidekitarasoundi ja rytmiloopit tuovat mieleen hillcountymeiningin. Samoilla linjoilla kulkee levyn päättävä nimikappale. *Too Little Too Late* rokkaa zztopmaisesti. *These Blues Are Here Stay* kulkee mallikkaasti rumpali Rick Eastmanin ja Bob Patientin honky-tonk-pianon siivittämänä. Delta blues -vaikutteista melodista rockmeiniä edustava kappale tuo mieleen 1960-luvun lopun kultaiset vuodet. Tuon vuosikymmenen varhaisempaa